

Sygn. akt: I C 1320/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Gałuszka
Protokolant:	Monika Bożek

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2016 r.

sprawy z powództwa **D. Z.**

przeciwko **T. F.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego **T. F., PESEL (...)**, na rzecz powoda **D. Z., PESEL (...)**, **kwotę 10.000,00 zł** (dziesięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 21 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w dodatkowym zakresie,

III. ustala koszty postępowania na kwotę 5.734,00 zł (pięć tysięcy siedemset trzydzieści cztery złote),

IV. rozdziela stosunkowo koszty postępowania i w związku z tym zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 736,70 zł (siedemset trzydzieści sześć złotych 70/100),

V. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1320/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 stycznia 2016r.

Powód D. Z. wniósł o zasądzenia na jego rzecz od pozwanego T. F. kwoty 18.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie, podał, że na podstawie umowy sprzedaży z dnia 2 września 2011 r. nabył od pozwanego samochód marki M. (...) rok produkcji 2001 o nr rej. (...) o nr podwozia (...) za cenę 18.000 zł. Wyjaśnił, że domaga się zwrotu uiszczonej ceny sprzedaży, gdyż w dniu 26 stycznia 2013 r. opisany pojazd został zatrzymany przez niemiecką policję, która stwierdziła, że pochodzi on z kradzieży. Powód powołując się na wadę prawną, o której nie wiedział w chwili zawierania umowy, pismem z dnia 9 stycznia 2014 r. złożył pozwanemu oświadczenie o odstąpieniu od umowy i wezwał go do zwrotu ceny sprzedaży.

W dniu 1 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Krośnie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości.

Pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu.

Zarzucił, że powód nie wykazał istnienia wady prawnej sprzedanej mu rzeczy. Wskazał przy tym, że on nabył samochód w sposób legalny. Z ostrożności procesowej pozwany podniósł, iż przedłożona w sprawie umowa kupna sprzedaży ustala wartość pojazdu na kwotę 10 000 zł, a nie na kwotę 18 000 zł, jak wskazuje powód.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W sierpniu 2011 r. powód, który poszukiwał samochodu dostawczego w celu jego zakupu, od znajomego J. L. uzyskał informację, iż jego znajomy P. D. chce sprzedać taki pojazd. Po wcześniejszych telefonicznych ustaleniach z P. D. powód celem oględzin pojazdu będącego przedmiotem oferty udał się na (...) w D.. Przedmiotem oględzin był pojazd marki M. (...) rok produkcji 2001 o nr rej. (...) o nr podwozia (...). Powód zdecydował się na kupno pojazdu i poprosił o jego umycie na myjni samochodowej w K. przy ul. (...).

W dniu 2 września 2011 r. powód i P. D. spotkali się na w/w myjni celem spisania umowy. Powodowi towarzyszyli znajomi W. Ł. i K. L.. Umowa została spisana w samochodzie powoda marki V. (...). Przed zawarciem umowy powód osobiście odczytał numery nadwozia pojazdu z prawego nadkola przedniego koła i ustalił, iż są zgodne z kartą pojazdu i z dowodem rejestracyjnym.

P. D. poinformował powoda, iż samochód stanowi własność jego wujka T. F., który wyjechał i poprosił go o sprzedaż samochodu. P. D. nie posiadał jego pełnomocnictwa. Na dostarczonej przez niego umowie widniał już podpis T. F., powód zaś uzupełnił umowę o dane T. F., które uzyskał od P. D. oraz wpisał dane pojazdu, cenę sprzedaży 10 000 zł oraz podpisał się. Następnie powód przekazał P. D. kwotę 10 000 zł.

Na wniosek powoda pojazd został zarejestrowany w Wydziale Komunikacji w S. i nadano mu numer rejestracyjny.

W dniu 26 stycznia 2013 r. podczas podróży powoda przez Niemcy policja niemiecka we F. zajęła nabyty przez powoda samochód. Powód został poinformowany, że jest podejrzany o kradzież pojazdu, gdyż zostało ustalone, że odcisnięte oznaczenie podwozia w samochodzie zostało przerobione.

Po powrocie do Polski powód złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. Prokuratura Rejonowa w Krośnie prowadziła postępowanie w przedmiocie podrobienia numerów identyfikacyjnych przedmiotowego pojazdu, które postanowieniem z dnia 22 grudnia 2014 r. został umorzony wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa.

W toku dochodzenia Prokuratura. ustaliła, iż nabyty przez powoda pojazd marki pochodzi z przestępstwa, a jego numer identyfikacyjny nie jest numerem pierwotnym. W oparciu o opinię biegłych z zakresu badań mechanoskopijnych, ustalono, iż pierwotnym numerem zakupionego przez powoda auta był nr (...), a numer o treści (...) jest numerem nieoryginalnym i fragment karoserii z tym numerem został pozafabrycznie wspawany w miejsce wyciętego fragmentu karoserii z numerem oryginalnym i został wyprodukowany w 2001 roku.

Na bazie tych informacji Prokuratura ustaliła, iż zakupiony przez powoda samochód pochodził z kradzieży dokonanej na szkodę D. R. w dniu 19 lutego 2011 r. we W..

Pismem z dnia 9 stycznia 2014 r. powód oświadczył pozwanemu, że odstępuje od zawartej umowy sprzedaży pojazdu z uwagi na wady prawne rzeczy. Jednocześnie wezwał pozwanego do zwrotu kwoty 18.000 zł w terminie do dnia 15 stycznia 2014 r.

/dowody: faktury Vat nr (...),k.48, umowy kupna sprzedaży z dnia 02 września 2011 roku, k.48, potwierdzenia zawarcia umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC zawartego przez T. F. z (...) SA, k.48, pisma z dnia 26 lutego 2013 roku, z dnia 09 stycznia 2014 roku, zeznania świadków: W. Ł., P. N. i P. D., akt Prokuratury Rejonowej w Krośnie sygn. I

Ds. 685/14, Ds. 365/13, gazety (...), k.67, wyciągu bankowego, k.68, akt SR w Krośnie, sygn.. akt II K369/15- protokół rozprawy , k.113/

Sąd zważył, co następuje:

Strony procesu zawarły umowę sprzedaży, o której mowa w art. 535 § 1 k.c. Pozwany jako sprzedawca był zatem odpowiedzialny względem powoda jako kupującego za wady fizyczne rzeczy oraz za wady prawne występujące w wypadku, gdy rzecz sprzedana stanowi własność osoby trzeciej albo jeżeli jest obciążona prawem osoby trzeciej (art. 556 § 2 k.c.).

Z dokonanych przez Sąd ustaleń wynika, że pojazd nabyty przez powoda od pozwanego był dotknięty wadą fizyczną zmniejszającą użyteczność rzeczy ze względu na cel wynikający z przeznaczenia rzeczy, a polegającą na przerobieniu numeru identyfikacyjnego. Sąd ustalił także, że występowała wada prawna rzeczy, gdyż w chwili zawarcia z powodem umowy sprzedaży pozwany nie był jej właścicielem, skoro rzecz została skradziona w lutym 2011 r., pozwany nie wykazał zaś, że osoba, z którą zawarł umowę sprzedaży była uprawniona do rozporządzania rzeczą bądź by zaszyły inne przesłanki wskazujące na uzyskanie przez niego prawa własności do rzeczy, np. z art. 169 kc. Nie miała przy tym znaczenia dla rękojmi okoliczność czy nabywając sporny samochód, pozwany działał w dobrej wierze. Konstrukcja przepisów dotyczących rękojmi za wady rzeczy ma na celu w głównej mierze ochronę kupującego. Przyjmuje się, że jest ona oparta na zasadzie ryzyka, sprzedawca nie może się zaś od niej uwolnić chociażby przez wykazanie braku winy. Wystarczający do stwierdzenia odpowiedzialności jest sam fakt, że rzecz sprzedana ma cechy rzeczy wadliwej. Obciąża go ona niezależnie od tego, czy to on spowodował wadliwość rzeczy, czy ponosi w tym zakresie jakąkolwiek winę, a nawet czy w ogóle wiedział lub mógł wiedzieć o tym, że sprzedawana rzecz jest wadliwa.

Z absolutnego charakteru tej odpowiedzialności wynika w sposób oczywisty ten praktyczny wniosek, że w interesie sprzedawcy leży staranne badanie jakości (tzw. odbiór jakościowy) towarów, które sam nabywa w celu odprzedaży, to bowiem pozwala mu zmniejszyć ryzyko, jakie wiąże się ze sprzedażą towarów wadliwych (wyrok SN z 16 lutego 1978 r., I CR 23/78, LexisNexis nr (...), OSNCP 1979, nr 1, poz. 7).

Fakty świadczące o istnieniu wymienionych wad pojazdu, fakt kradzieży pojazdu oraz przerobienie jego numeru identyfikacyjnego zostały wykazane za pomocą dokumentów zgromadzonych w aktach Prokuratury Rejonowej w Krośnie, w tym opinii biegłego, wskazującej w sposób nie budzący wątpliwości, iż pojazd posiada przerobione numery identyfikacyjne. Brak wyroku sądu karnego nie stanowi natomiast przeszkody, aby w postępowaniu cywilnym dokonywać ustaleń co do faktu popełnienia przestępstwa. W niniejszej sprawie istotny był przy tym jedynie sam fakt kradzieży pojazdu, a pozbawione znaczenia były okoliczności dotyczące sprawcy kradzieży oraz osoby poszkodowanej. Nadto wskazać należy, iż w kwestii ustalenia istnienia wady prawnej w piśmiennictwie został wyrażony pogląd, że wystarczająca do wykonania uprawnień z rękojmi jest obawa kupującego, uzasadniona w danych okolicznościach, że nabyta rzecz (np. samochód) została utracona przez dotychczasowego właściciela wbrew jego woli (A. S., Uwagi o rękojmi..., s. 9).

Ze względu na upływ roku od czasu zawarcia umowy sprzedaży uprawnienia powoda z tytułu rękojmi za wady fizyczne wygasły (art. 568 § 1 k.c.), albowiem brak było dowodów do uznania, że pozwany podstępnie zataił tę wadę. Nie wygasły natomiast uprawnienia powoda z tytułu rękojmi za wady prawne, gdyż w momencie złożenia przez niego oświadczenia o odstąpieniu od umowy nie upłynął rok od chwili, gdy dowiedział się o istnieniu tej wady (art. 576 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 576 § 3 kc zarzut z tytułu rękojmi może być podniesiony także po upływie powyższego terminu, jeżeli przed jego upływem kupujący zawiadomił sprzedawcę o wadzie.

Ze względu na istnienie wady prawnej powód miał zatem prawo odstąpić od umowy. W następstwie skutecznie złożonego oświadczenia o odstąpieniu od umowy na stronach spoczywają zaś wzajemne zobowiązania do zwrotu otrzymanych świadczeń (art. 560 § 2 k.c.).

Wpływ na rozstrzygnięcie miał jednakże zarzut pozwanego, że ceną pojazdu była kwota 10 000 zł, a nie jak podnosił powód kwota 18 000 zł. Wynikający z art. 494 k.c. obowiązek sprzedawcy do zwrotu otrzymanej ceny na skutek

odstąpienia przez kupującego od umowy sprzedaży obejmuje obowiązek zwrotu świadczenia faktycznie otrzymanego. W umowie sprzedaży została wpisana cena 10 000 zł i powód nie wykazał w sposób przekonujący, by wręczył pozwanemu poprzez P. D. kwotę 18 000 zł. Obydwaj zaprzeczyli powyższemu, zaś to powoda obciąża ciężar dowodu w tym zakresie. Zgodnie z art. 247 k.p.c. dowód ze świadków lub z przesłuchania stron przeciwko osnowie lub ponad osnowę dokumentu obejmującego czynność prawną może być dopuszczony między uczestnikami tej czynności tylko w wypadkach, gdy nie doprowadzi to do obejścia przepisów o formie zastrzeżonej pod rygorem nieważności i gdy ze względu na szczególne okoliczności sprawy sąd uzna to za konieczne. Przesłanki warunkujące dopuszczalność tychże dowodów muszą być więc spełnione kumulatywnie. W niniejszej sprawie Sąd dopuścił na powyższą okoliczność dowód z zeznań świadków P. N./k.84v/, W. Ł./k.93v/, którzy nie potwierdzili, iż kwota za jaką sprzedany został samochód to 18000 złotych. Twierdzenia powoda nie zostały też przyznane zeznaniami świadka P. D. /k.71v-74/.

Wobec powyższych ustaleń Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku. Orzekając o kosztach Sąd zastosował zasadę stosunkowego ich rozdzielenia znajdującą oparcie w art. 100 zd.1 kpc. Wskazać należy, że częściowe uwzględnienie i oddalenie żądań stawia przed sądem wybór zastosowania właściwej zasady rozliczenia kosztów procesu. Podjęcie decyzji w tym przedmiocie wymagało ustalenia proporcji pomiędzy żądaniami stron a wynikiem procesu i zsumowania wszystkich kosztów poniesionych przez każdą ze stron. Powód wygrał sprawę w 55% a pozwany w 45%. Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie III i IV wyroku. W punkcie IV wyroku Sąd orzekł na zasadzie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c., bowiem pozwany uznał roszczenie powoda w kwocie 10.000złoty.

Sędzia:

Z../

1. odpis postanowienia wraz z pisemnym uzasadnieniem doręczyć pełn. stron

2. kal. 14 dni.

Sędzia:8.02.2016r.